

денческа фантазия. Въ тая литература са съединявали множество предания съ апокрифическо съдържание. Въ нея биле апокрифе изъ Вѣтхиятъ Завѣтъ отчасти еврейско, а отчасти по-ново християнско происхождение; въ нея сж са разказвале или предания изъ новозавѣтната епоха, или поетически легенди, или догматически повѣрїя и суевѣрїя на древните христїене; по-нататакъ въ числото на апокрифете сж биле фантастически легенди за свѣтиете, които даже и въ оние времена сж биле заблѣлжвани като невѣроятни и приказнични. Най-послѣ, слѣдуютъ книги вѣлшебни, астрологически гадателни, „зелейни“ (лѣкарственни) и др. т. Най-напредъ за новиятъ христїенинъ сж биле занимателни преданията изъ историята на христїянството, за животътъ на Христа и за неговите ученици, свѣтии и мѣченици. Вѣтхозавѣтните апокрифе, -- особено еврейските, — вжобще сж стоѣле твжрде далечъ отъ него, но и въ тѣхъ е било не малко занимателно. Изъ Вѣтхиятъ завѣтъ вниманието на читателътъ било поражено отъ сказанията за сътворението на свѣтътъ и за съдбата на пжрвиятъ човѣкъ. Съ една дума, отъ една страна, тука билъ корѣнътъ на сичката черковна история, която са занимала съ „искуплението“; а отъ друга, за тѣхъ била твжрде привлѣкателна космогонията. Апокрифическите предания за Адама сж биле една отъ най-любимите точки на лжжовните сказавия, на които литературната съдба са свжршва съ сжвременните народни разкази. Друга вѣтхо-завѣтна личностъ въ лжжовните книги, която е поражала вжображението съ своите фантастически черти, е билъ царь Соломонъ. На неговото